

med Tyge steg Eventyrets Stjerne op over det lille Smedehjem i Enslev.

Ved hans Fødsel havde der været stor Jammer. Han kom til Verden med en slap Fod, hvad der var en Slægtsarv i Ane-Mettes Familje. Efter en Undersøgelse erklærede Lægen, at Drengen vilde blive halt. I flere Dage rasede Søren som en Vild, slog med Dørene og svor paa, at han vilde grave det Misfoster ned i Møddingen. Da Drengen voksede til, hoppede han omkring mellem sine Søsken og andre Legekammerater som en vingeskudt Fugl. Der var en ejendommelig sørgmodig Lystighed over ham. Som hans Gang, saadan var ogsaa hans Sind uden Ligevægt — et evigt Aprilsvejr.

Ogsaa af en anden Grund tog han sig fremmedartet ud mellem den øvrige Landsbyungdom. Han var altid bleg. Sol og Vind bed ikke paa ham. Men allerede før han kom i Skole, viste han en Lærelyst og et Nemme, der rigeligt bødede paa den legemlige Skavank. Fjorten Aar gammel blev han sendt til Kolding Latinskole for at gøres til Student.

Da han var bleven Student, vilde han ogsaa være Kandidat, og Faderen hjalp ham efter fattig Evne.

Søren Smed havde netop paa den Tid en Række gode Aar. Trods hans glubske Væsen søgte selv Folk fra Nabosognene til ham med deres Markredskaber. Især havde han vundet Ry for sine Høleer, om hvilke der blev sagt, at de kunde bide fra sig ligesom deres Far.

Den Sommeraften, da Brevet med Eksamensresultatet var kommen fra København, sad Ane-Mette ude paa